

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 19 (412)
2022. gada
23. oktobris

Tuvības un mīlestības likums

Kas notika, kad tikko bija beidzies otrais pasaules karš? Cilvēki bija izsvaidīti pat pa dažādiem kontinentiem un viņi sāka sasaukties. Brālis meklēja brāli, draugs draugu, pazīstamais pazīstamo un īstenībā vēl šis process visā nav beidzies. Vēl jau var redzēt avīzē kaut kur sludinājumus, ka vēl tāds un tāds tādu un tādu meklē. Kas tas ir? Kāpēc tā visa meklēšana notiek? Tāpēc, ka cilvēka asinīs jau ir ieliets tāds likums – tuvības likums, mīlestības likums. Mēs jau zinām vispārējo likumu, kas liek visus cilvēkus virs zemes mīlēt tuvāku kā sevi pašu, bet jo vairāk šis likums vēl ar lielāku spēku atspoguļojas asinsradniekos, tuviniekos un labi pazīstamos. Tiem vēr ir ciešākas saites. Un pagadījās pat tā, kad dažas valstis bija naidīgas, nebija diplomātisku attiecību un tomēr kaut ar Sarkanā krusta palīdzību vienalga bija iespējams uzmeklēt, meklēt un sameklēt. Ja nevarēja dzīvu sameklēt, vismaz gribēja kaut vai kapa vietu sameklēt. Redziet, kā darbojas šis likums, ko ielicis patiesībā cilvēka kaulos un asinīs Dievs. Bet ko sacīt: vai Dievs kādreiz šo likumu ir pārtraucis? Vairs neatļāvis tam darboties?

Mēs domājam – varbūt tad, kad jau mūs šķir mūžības robeža? Nē, Dievs, kas šo mīlestības likumu ir devis, un ne tikai tas ir uzrakstīts kaut kādos kodeksos, likumu grāmatās. Šis likums ir dziļi iepotēts cilvēku dabā un mīlestības likumu Dievs arī mūžībā neatceļ. Taču zinām, ka vispirms mūžības visa dzīve būs, ka mēs mīlēsim Dievu un tāpat turpināsim mīlēt katru savu tuvāko, ar kuru sastapsimies. Protams, mums jau bauslis nebūs vajadzīgs, jo to mīlēsim bez kāda baušļa. Mēs citādi pat rīkoties nespēsim. Bet tagad, kad mūs, varētu sacīt, tā kā plata upe šķir – vieni mūžībā, mēs šinī, vēl laicīgās dzīves krastā. Vai tad Dievs būtu iznīcinājis mūsu starpā šo stipro mīlestības likumu, ka mēs nevarētu viens otram roku padot? Dievs šo likumu nav iznīcinājis. Un pat vēl ir pavēlējis, ka mēs sniegtu viens otram roku. Dievs robežas ir pilnīgi tā atstājis vaļā, kaut arī plata upe šķir mūžības robežā. Svētos debesīs mēs varam vienmēr sasniegt, vienmēr mēs varam pacelt uz viņiem acis, priecāties par viņu laimi un arī klusi saukt, lai viņi, tagad būdami bagāti un laimīgi, tuvi

(turpinājums 3.lpp.)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 23. oktobris. Parastā liturģiskā laikposma 30. svētdiena.

Misiju svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

9.30 Sv. Mise angļu valodā

11.00 Galvenā Svētā Mise par Puķīšu dzimtu

15.00 Sv. Mise par Klāvu Plaudi

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par draudzi

Ziedojumi misiju atbalstam

Pirmdiena, 24. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Ineses dzimtu;

Rožukronis

Otrdiena, 25. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Dukas dzimtu;

Rožukronis

15.00 Sv. Mise Gaiļezera pansionātā

Trešdiena, 26. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Sejānu, Lūšu un

Leimaņu dzimtu; Rožukronis

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 27. oktobris.

8.00 Sv. Mise par politiķu dzimtām;

Rožukronis

Piektdiena, 28. oktobris.

Sv. apustuļi Sīmanis un Jūda. Svētki.

8.00 Sv. Mise par Juriju Verbovenko;

Jēzus Sirds litānija un Rožukronis

Sestdiena, 29. oktobris.

8.00 Sv. Mise par +Konstantīnu, +Mīliju un +Gunti; Rožukronis

18.00 Sv. Mise ar diakona ordināciju

Vada V.E. arhibīskaps

Svētdiena, 30. oktobris. Parastā liturģiskā laikposma 31. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

9.30 Sv. Mise angļu valodā

11.00 Galvenā Svētā Mise Kristīnes nodomā

15.00 Sv. Mise par +Jūliju Onužāni un par Skaidrītes Vatāginas ģimeni

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 31. oktobris.

8.00 Sv. Mise par +Bidzānu Zenonu;

Rožukronis un “Dievs, mēs Tevi slavējam”

18.00 Euharistiskā adorācija

19.00 Vigīlijas Svētā Mise vispasaules

svētdarīšanas dienā. Piedalās kustības

“Pro Sanctitate” ansamblis

Otrdiena, 1. novembris.

Visi svētie. Lieli svētki.

8.00 Sv. Mise par draudzi; Jēzus Sirds litānija

11.00 Galvenā Sv. Mise par Mekšu un

Morozovu dzimtām

18.00 Sv. Mise. Svin V.E. arhibīskaps

Procesija ar aizlūgumiem par mirušajiem

Trešdiena, 2. novembris

Visu ticīgo mirušo piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Andreju Kevišu

Procesija ar aizlūgumiem par mirušajiem

16.30-18.30 Grēksūdze

18.00 Sv. Mise par Ločmeļu un Sutru dzimtu

Procesija ar aizlūgumiem par mirušajiem

Ziedojumi tiek vākti

diecēzes kūrījas vajadzībām

Rīgas Svētā Jēkaba katedrālespastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diak. Gunārs Konstantinovs:

mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –

Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Var saņemt pilnas atlaidas, kuras var upurēt tikai par mirušajiem, tie ticīgie, kuri--
 ---laikā no 1.-8. novembrim (ieskaitot)
 dievbijīgi apmeklēs kapsētu un lūgsies par mirušajiem, kaut vai tikai domās.
 ---Visu ticīgo mirušo piemiņas dienā
 dievbijīgi apmeklēs baznīcu un tur lūgsies--
 Tēvs mūsu... un – Es ticu...

Ceturtdiena, 3. novembris.

8.00 Sv. Mise par Helēnas Kudiņas mirušajiem

Piektdiena, 4. novembris. Sv. Kārlis Boromejs. Bīskaps. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Sējānu dzimtu
 Jēzus Sirds dievkalpojums

Sestdiena, 5. novembris.

8.00 Sv. Mise par paaicinājumiem uz priesterību;
 Jaunavas Marijas litānija un veltīšanās

Svētdiena, 6. novembris.

Parastā liturģiskā laikosma 32. svētdiena.
Jēzus Sirds godināšana.
Vissvētākā Sakramenta adorācija.

8.00 Sv. Mise par Brigītas veselību un lūgšana „Svētais Dievs”
 9.30 Sv. Mise angļu valodā
 11.00 Galvenā Sv. Mise par grēcinieku atgriešanos
Svētlietu pasvētīšana
 15.00 Sv. Mise par Skaru dzimtu
 18.00 Rožukronis
 18.30 Sv. Mise par draudzi

Tuvības un mīlestības likums

(turpinājums no 1.lpp.)

Dievam, aizbild par mums, mums palīdz.
 Un patiešām viņi mums palīdz. Robeža nav slēgta, bet pilnīgi atvērta un vēl ir,

jāsaka, pat norādījums dots: lai tieši sniegtu viens otram to roku.

Tāpat nav noārdīta robeža arī līdz šķīstītavai. Tiem vēl ir grūti. Viņi vēl nevar ienākt laimības valstībā, lai gan viņi mīl Dievu un ilgojas pēc tā, lai varētu redzēt pašu Dievu, lai redzētu savus tuviniekus, kas jau ir izpestīto skaitā. Viņiem nav citu ilgu, kā tikai šīs vienīgās. Bet Dieva taisnība ir atradusi kaut kādus plankumus, kādus trūkumus, kurus taisni ir jālikvidē ar šīm ilgām, ar šīm ciešanām, lai viņi būtu pilnīgi tīri un lai varētu ienākt Dieva svētlaimes valstībā. Bet robeža arī līdz šai vietai nav pārtraukta, nav noslēgta. Pat atkal atkārtoju, ka pat Dieva paša griba ir tāda, lai mēs te sasauktos un sniegtu viens otram roku. Mēs varam lūgties par šķīstītavā esošām dvēselēm, mēs viņām varam palīdzēt ar Sv. Mises upuri, ar ikvienu labu darbu. Dažreiz cilvēki, ejot pie bikts, prasa: „Vai es sv. Komūniju varu upurēt par tādu vai tādu?” Kāpēc tad nē? Vai tad Dievs to robežu mums ir noslēdzis? Varam katru labu darbu upurēt, tāpat kā mēs šeit varam viens otram palīdzēt – vai viņš tuvu vai tālu. Ja tuvu, tad varam pasniegt ar savu roku; ja tālāk kaut kur, varam aizsūtīt pa pastu un tas saņem, priecājas par mūsu dāvanu. Katrs cietējs arī gaida no tiem, kas var viņam palīdzēt, tādu dāvanu. Tāpat arī gaida šķīstītavā tās dvēselītes no mums palīdzību. Mēs katru dienu varam visā gada laikā sūtīt savu palīdzību, savos labos darbos, savas lūgšanas, upurēt sv. Misi, sv. Komūniju pieņemt. Katru labu darbu varam aizsūtīt viņiem.

Dažreiz pat īsts pienākums ir to darīt. Un kāpēc? Sevišķi, ja domājam par vecāku un bērnu attiecībām. Kādreiz tie vecāki, mūs žēlodami, rūpēdamies par mums, rūpēdamies, kā labāk apgērbt, kā labāk paēdināt, aizmirsuši ir par savu dvēseli.

Varbūt pat svētdienu bija aizmirsuši vai arī palūgties, dienu sākot. Tūlīt skrēja pie darbiem, lai būtu pašiem un bērniem viss vajadzīgs, un tā varbūt Dievs atrada kaut ko peļamu pie viņiem, ka vienu vajadzēja darīt un otru neaizmirst. Vajadzēja gan rūpēties, ar ko apģērbt un paēdināt, bet vajadzēja arī par savām dvēselēm rūpēties un par to bērnu dvēselēm. Bet dažreiz iznāk tā, ka ir piemirsts pienākums vai vismaz mazāk tiek pildīts attiecībā uz savu dvēseli un savu bērnu dvēseli. Un ko tagad? Kad tad bērni varēs palīdzēt?

Kādreiz tik daudz rūpējas vecāki. Tagad tieši ir tāds laiks, kad varam aizsūtīt to palīdzību, ja vecākiem vajadzīgs, uz turieni, kur viņiem tas vajadzīgs. Tas trūkums taņi šķīstītavā, kur viņi gaida: kad atnāks diena, kad varēs redzēt Dieva vaigu. Varam aizsūtīt tagad labus darbus un viņi priecāsies, priecāsies vairāk nekā pie kapa, kad noliek tikai ziedus. Tas nozīmē – apliecina savu mīlestību. Bet kāds pūlas aizsūtīt viņiem labos darbus, savas lūgšanas, tad ne tikai ārēji tiek tā apliecināta mīlestība ar ziediem, bet īstenībā, darbos īsts palīgs tiek viņiem sniegts, kas desmit un simtreiz vērtīgāks par visskaistākiem ziediem.

Tā tagad draugs draugam var palīdzēt, tuvinieks tuviniekam. Vispār pat pilnīgi svešiem var palīdzēt. Un daži ir, jāsaka, apķērušies to tādu pat labumu no tās palīdzības. Kādreiz ir ļoti grūti: kaut kāda nelaime un tāds apķērīgais – ko dara? Saka: „Vajag palūgties par aizmirstām dvēselēm, kuras neviens vairs nepiemin, nav varbūt kas piemin.” Un tieši tādām, kuras nesaņem nekādu, tā sakot, paciņu vai dāvanu no dzīviem, un te nāk pilnīgi svešs cilvēks un viņam palīdz. Un tās tik

pateicīgas dvēseles un viņām ir iespējams lūgties par saviem labdariem. To nekas nav aizliedzis. Kā debesu svētie var aizbildināt, var lūgties par mums, tā dvēseles arī šķīstītavā, kas vēl ir Dieva bērni, var lūgties. Bet tikai sev palīdzēt citādi nevar, kā tikai ar savām ciešanām, ar savām ilgām pēc Dieva. Bet mēs varam palīdzēt ar katru labu darbu. Un tā kā tie, ka tām pat pilnīgi svešām, aizmirstām dvēselēm sūta to palīdzību, bez šaubām redzami, pat jūtami saņem arī to palīdzību atpakaļ šeit, kas ir izlūgta no Dieva.

Redziet, robeža ir atvērta starp debesīm un šķīstītavu. Dievs nekādu robežu nav noslēdzis. Mēs te varam sasaukties un arī palīdzēt, kam ir labi, kas ir bagāts, tas palīdz tam, kam ir slikti, kam vāji iet. Un arī mēs varam palīdzēt, kam vēl varbūt daudz grūtāk nekā mums dažreiz ir grūti. Tātad varam palīdzēt dvēselēm šķīstītavā. Ja mēs kādreiz aizmirstam to darīt citā laikā, tad Baznīca ir iestādījusi divas dienas, kurās ir īpašs pienākums, kurās sevišķi aicina, lai mēs sasauktos ar debesīs esošiem, t.i. visu svēto dienā un dvēseļu dienā, lai mēs sasauktos ar dvēselēm šķīstītavā un tām palīdzētu. Tātad ne tikai šodien mēs to darīsim, bet arī neaizmirsīsim vispār ikdienas pieminēt kaut vai „Kunga Eņģeļi” noskaitot rītā, pusdienā, vakarā, tā sakot, sveicienus aizsūtīt uz to vietu, kur vajadzīga mūsu palīdzība. Lai palīdz mums mūsu ticība, kas mums saka, ka šķīstītavā ir varbūt visnelaimīgākie cilvēki, kuri tagad izjūt, ko nozīmē nolaidība Dieva kalpošanā. Un mēs tiem varam lielā vajadzībā palīdzēt. To pūlēsimies darīt, kamēr mēs dzīvojam. Ko mēs citiem darīsim, tas mums pašiem nāks par labu, mēs arī palīdzību saņemsim no tuviniekiem un pat svešiem cilvēkiem. Dievs tā iekārtos.

Tas, kas bija žēlsirdīgs, žēlsirdību saņems. Bet vēl tas pats, ka mēs pieminam mūžībā aizgājušos gan laimīgos, gan cietējus, arī mums tas viss atgādina, kā mums jādzīvo. Ka mums jāpūlas arvien katru dienu pavadīt labāk un labāk. Ja šodien vēl tā neizdevās, atradu kādus trūkumus pie sevis, tad apņemos, ejot uz darbu, ka rīt pūlēšos vēl labāk dzīvot, lai rītdiena būtu jau labāka, skaistāka dzīve par šo. Un tā, ja mēs vienmēr censtos katru dienu iespējami vēl labāk un labāk pavadīt Dieva priekšā, tad, redziet, cik tas mums būs liels labums.

Ja mēs neaizmirsīsim ne par laimīgiem debesīs, kas mums var palīdzēt; Ja mēs neaizmirsīsim šķīstītavā esošās dvēseles, kurām mēs varam palīdzēt, tad mēs varam sacīt tā: no vienas puses staigājam vēl pa šo zemi, bet jau ar savu garu esam arī mūžībā, tur pārdomājam par tām vietām, kādas mēs paši varam sev nopelnīt. Ja visu dedzību pieliekam, arī varam aiziet taisnā ceļā uz svētlaimi. Un vai tad tas nebūtu slikti, ja mūsu dedzība būtu tāda, kas jau katru traipu nomazgātu arī šeit? Biktskrēsls spēj to izdarīt, tikai mums pie viņa jātuvojas ar tādu sagatavotu sirdi, ka mums būtu tāda nožēla no Dieva mīlestības vadīta un tik stipra, ka spētu uzreiz sakārtot mūsu dvēseli tā, ka ir strīpoti visi grēki un arī strīpots viss sods - arī laicīgais sods par grēkiem: nekas vairs nav palicis. Mūsu iespējās ir tas. Dievs mums to žēlastību ir devis. Tikai jāizmanto mums pašiem. Un, ja mēs pārdomājam, kāds zaudējums ir par nolaidībām tām dvēselītēm šķīstītavā, tad mums pašiem rodas lielāka dedzība - dzīvot iespējami tīrāku, skaidrāku to dzīvi. Lūk, cik daudz laba nes mums mūsu dvēselēm šīs divas skaistās dienas - visu svēto diena un dvēseļu diena. Lai mēs tās žēlastības pūlamies izlietot savā labā. Amen.

Tēvs Viktors Pentjušs, MIC
Sprediķis katedrālē 02.11.1988

Nepieciešamais humānisms

Sociāli ekonomiskais modelis pandēmijas dēļ atklājis nepieciešamību pārskatīt personīgās attiecības, darba metodes, sociālo dzīvi, reliģiskus ieradumus, līdzdalību sakramentos, arī jautājumus par Dievu un cilvēku. Jauna humānistiska perspektīva uz bibliskās atklāsmes pamata, klasiskās tradīcijas bagātināta, var palīdzēt saprast: "Kas ir cilvēcisks? Kas ir cilvēks?"

Sekulārs, imanents, materiālistisks humānisms var gūt kopīgu pamatu arī ar kristīgo, uz transcendenci atvērtu humānismu. Pašlaik notiek strukturālas izmaiņas sapratnē par cilvēku visā radībā, attiecībās ar dzīvniekiem, ar tehnoloģiju. Humānistiskā tradīcija uztver cilvēku, kas kalpo dzīvībai, nevis to nosaka, veido kopējo labumu ar solidaritātes un līdzcietības vērtībām.

Svētie Raksti palīdz izprast cilvēku attiecībās ar Dievu, vīrieša un sievietes attiecībās, laika un telpas ietvaros. Bibliskais humānisms dialogā ar klasisko grieķu un latīņu vērtībām cēli uztver cilvēku, tā izcelsmi un galīgo mērķi, dzīves veidu virs zemes. Auglīgi apvienot seno un biblisko gudrību.

Tomēr bibliskais un klasiskais humānisms lai gudri atveras pašreizējiem ieguldījumiem, piemēram, Āzijas holismam, meklējot iekšējo harmoniju un saskaņu ar radību; Āfrikas solidaritātei, pārvarot Rietumu pārspīlēto individuālismu; Latīņamerikā spēcīgs ģimeniskums un svinēšanas nozīme; tāpat vietējās tautu kultūras. Visā kultūru dažādībā ietverti humānisma veidi, kas var būt integrēti ar Eiropas humānismu, kas mantots no grieķu - romiešu civilizācijas;

ar kristīgo uztveri pārveidots, šāds humānisms var risināt satraucošus jautājumus par cilvēces nākotni. Cilvēkiem jāatrod sava patiesā vieta šajā pasaulē, lai saprastu sevi un nevērstos viens pret otru (no *Laudato Si*, 115).

TAUTA SVĒTUMA CEĻĀ

Kustības Pro Sanctitate misija Baznīcā

Kādēļ šī virsraksta tēma? Tādēļ, ka šis ir sinodes laiks. Tikko esam noslēguši kopīgā ceļa – sinodālo - pieredzi diecēzes līmenī un grasāmies uzsākt šo pieredzi kontinentālā līmenī.

Vai tiešām apzināmies, ka esam dzīva Baznīcas daļa? Ne tikai esam piederoši dzīvai Baznīcai, bet arī esam ceļā uz svētumu. Šī ir tēma, ko vēlamies padziļināt šī gada laikā, lai varētu cienīgi svinēt Vispārējās svētdarīšanas dienu.

Ko nozīmē būt tautai? Vai jūtamies piederīgi tautai? Dokumentā *Lumen Gentium* lasām: nespējam būt svēti vieni paši, bet gan kopā ar Baznīcu, Baznīcā.

Dogmatiskā konstitūcijā par Baznīcu *Lumen Gentium* (9. nr) mēs lasām: „Visos laikos un katrā tautā Dievam ir patīkams ikviens, kas Viņa bīstas un taisnīgi rīkojas (sal. *Apd* 10, 35). Tomēr Dievam ir labpaticis cilvēkus svētdarīt un atpestīt nevis atsevišķi, bez to savstarpējas saistības, bet gan veidot no tiem vienu tautu, kas Viņu pazītu patiesībā un Viņam kalpotu svētumā.”

Pāvests Francisks mums saka: „Piederēt Kristum nozīmē soļot kopā, nevis vieniem pašiem. No jauna apstiprināt šo kopības sajūtu šajā laikā, kurā dzīvojam - kovīda, kara, materiālisma un individuālisma laikā – vēl jo vairāk

jūtam nepieciešamību būt kopā, lai uzveiktu vientulību, šķelšanos.”

Jo vairāk atklājam, ka esam Dieva tauta, kas atrodas ceļā – kā draudze, kā kustības, kā kongregācijas, bet visi kopā kā viena vienīga Dieva ģimene – jo vairāk spējam uzveikt mūsdienu izaicinājumus. Jo vairāk izjūtam nepieciešamību būt svētiem. Lūk, mūsu kā Kustības misija – „atgādināt par katru cenu, ar jebkuriem līdzekļiem, ka esam aicināti būt svēti” (G. Džakvinta). Kamēr vien ir kāds cilvēks, kurš vēl nav svēts, Kustībai *Pro Sanctitate* ir svarīgs uzdevums Baznīcā.

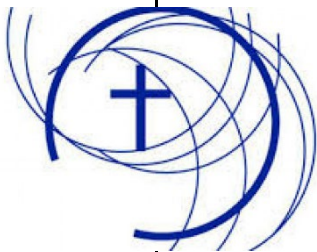
Kādi ir aspekti, lai būtu patiesa tauta ceļā uz svētumu?

Mūsu dibinātājs saka: „Ir pienācis vienotības laiks. Vienam ir jāklūst par daudziem, grupai - par "masu", par kvalitatīvu masu! Tas vairs nav laiks, kur kalnā kāpj pa vienam, izolēti, bet gan laiks, kurā cilvēkiem jāprot pieņemt kopības pazemību. Un tas būs iespējams, tikai pārvarot individuālisma kārdinājumu vai vēlmi

aizbēgt no citiem. Aterēsīsimies: Kā vientuļi kalnā kāpēji mēs esam līdzīgi niedrēm. Tās varbūt viegli kustas un izskatā ir elegantas; taču stiprā vējā tās ir trauslas. Ir nepieciešams apvienoties un kopā izveidot režģi, pat barikādes, kas spēs izturēt vētru” (*No Dieva kalpa Guljelmo Džakvintas grāmatas: “Jēzus Kristus vakar un šodien, un mūžīgi tas pats” (Ebr 13, 8)*)

Mūsu dzīve, mūsu ticība nekad nenožīmē stāvēt uz vietas, justies ērti, bet nozīmē būt spējīgiem atjaunoties. Šim nolūkam mums ir vajadzīgs laiks izšķiršanai, lūgšanām, dialogam, savstarpējai uzklaušanai.

Mums ir jābūt par cerības, uzticības, mīlestības zīmi. Tam nepieciešams

padziļināt mūsu attiecības ar Dievu, ar brāļiem un māsām. Tā ir mūsu misija!

Nekad nenogursim būt iemīlējušies Dievā; tikai tas ļauj mums "aplipināt" citus ar Dieva mīlestību, ar svētumu.

Tādēļ aicinām jūs kopā ar mums svinēt **Vispārējās svētdarīšanas dienu**. Lūk, piedāvājam šo programmu:

*Rita Refalo, Apustuliska
Oblāte Pro Sanctitate*

Vispasaules svētdarīšanas dienā

TAUTA SVĒTUMA CEĻĀ

Kustība

Pro Sanctitate

tevi mīļi aicina
adorēt un muzicēt
kopā ar jauniešiem

**Sv. Jēkaba
Katedrālē**

2022. g. 31. oktobrī

pl. 18.00 Adorācija
pl. 19.00 Sv. Mīse

Sociālā atjaunotne

Netaisnību, nevienlīdzību un atstumšanu piedzīvo daudzi ekonomikā naudas dieva vārdā, alkatīgi un postoši attiecoties pret zemes resursiem. Mūsu atbilde uz to nav tikai nosodīšana, bet aktīva

iestāšanās par labo, par jauniem ekonomiskās un sociālās attīstības modeļiem, kuros centrā būtu cilvēks, kam piedāvāta cerība.

Baznīcas sociālās mācības balsti ir solidaritāte, sadarbība un atbildība, uztverot cilvēku, kas dabiski atvērts attiecībām kā radības virsotne, kā centrs sociālai, ekonomiskai un politiskai kārtībai. Ar rūpēm par cilvēkiem un konkrētu vēsturisko procesu uztveri Baznīcas mācības uztvere par pasauli ir pretēja individuālistiskai uztverei. Tā ir pretēja arī kolektīviskai uztverei, kas apslēpta tehnokrātisko standartu projektos. Te neiet runa par "politiku." Baznīcas sociālā mācība balstās Dieva vārdā, tiecas veicināt visaptverošu cilvēka attīstību, balstoties ticībā uz cilvēktapušu Dievu. Ar šo mācību, kas labi apgūta, jāapkaro nevienlīdzība, kuru piedzīvo vistrauslākie, jāveicina reāla un iedarbīga brālība.

Solidaritāte, sadarbība un atbildība atgādina pašu Dievu kā Trīsvienību, personu kopību, kas rosina gūt piepildījumu dāsnā atvērtībā citiem (solidaritāte), sadarbībā ar citiem (sadarbība) un ar iestāšanos par citiem (atbildība). Dievs to rosina darīt katrā sabiedrības dzīves aspektā, attiecībās, darbā, civilos pienākumos, attiecībās ar radību, līdzdalībā politiskā dzīvē. Katrā dzīves sfērā jāliecina ar rūpēm par citiem, ar domām ne tikai par sevi, ar brīvu apņemšanos attīstīt vēl taisnīgāku sabiedrību, kurā tik ļoti neizpaužas egoisms un savtīgas intereses. Modri jāiestājas par cilvēka cieņu un brīvību. Šādi īstenotos Baznīcas sociālā mācība.

Šo vērtību un šī dzīves veida veicināšanā neesam vieni paši. Dievs mums tuvojies ne tikai vārdos, bet ar savu iemiesošanos Jēzū, kas kļuva mūsu brālis. Ar Jēzu katrā cilvēkā atpazīstam brāli vai

māsu. Šī vispārīgā kopība rosina ticīgos labprāt sadarboties ar katru kopējam labumam, nevienu nenoraidot, bez aizspriedumiem. Kristiešiem jāmīl neierobežoti, pārvarot egoismu, personīgas un nacionālas intereses, pārvarot naudas varu, ideoloģiskās šķelšanās, vēsturiski – kulturālus šķēršļus, vienaldzību. Visiem esam brāļi un māsas. Tā var likties nereāla utopija, taču drīzāk īstenojama iecere, kas nāk no trīsvienīgā Dieva. Ar Viņa palīdzību šī iecere var īstenoties mūsu pasaulē. Pasaulē atjaunotne šādi iemieso ticību, slavē Dievu, kas mīl cilvēkus un mīl dzīvību. Labais darbs cilvēku labā nes prieku Dievam debesīs. Apņēmiņi turpināsim šo ceļu!

KATEHĒTISKĀS TIKŠANĀS

uzsākušās svētdien 2022.g. 2. oktobrī,
SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ
plkst.13.15

Visi joprojām laipni aicināti, kas vēlas
tapt kristīti,

pieņemt pirmo Svēto Komūniju
(iet pie Dievgalda),
laulāties,

iepazīt vai padziļināt
Katoliskās Baznīcas
ticības mācības pamatus

Aicināti – skolas vecuma bērni, jaunieši
un pieaugušie – visās vecuma grupās
Sazināšanās tel. 29654800; 29991637

**Notiek katedrāles draudzes
locekļu aptauja
Lūgums aizpildīt priekštelpā
pieejamās anketas vai
arī interneta vietnē:**

www.jekabakatedrale.lv
<https://forms.gle/VRdyHru4arPBR2cv6>

**Aptauja piedāvāta līdz
2023. gada janvārim**

* * *

**Lūdzam atbalstīt katedrāli
ar ziedojumu**

pie dievnama apmeklēšanas vai
ar bankas pārskaitījumu
Rīgas Svētā Jēkaba
Romās katoļu draudze
Reģ Nr. 90000106696
UNLALV2X
SEB bankas konta nr.
LV84UNLA0002000701505

* * *

**Lielākā dāvana
dzīvajiem un mirušajiem**
Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos
ir lielākā dāvana, aizlūgums un
atbalsts cilvēku vajadzībās.
Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 67326419

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vestnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

Vestnesitis.wordpress.com